

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. și II. pe un an . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei Pentru preoți și particulari . . . 300 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 500 Lei</p>	<p align="center">APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se însoțiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”. iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	--	--

Sf. EPISCOPIE ORT. ROM.
A CARANSEBEȘULUI



Nr. 212 Pres. 1941.

Veniamin,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop
al eparhiei Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos,
iar dela Noi arhierească binecuvântare.

„Mărire întru cei de sus lui
Dumnezeu și pe pământ pace, între
oameni bunăvoințe”. (Luca, II, 14.)

Jubiții mei fii sufletești,

Trebue să dăm cu toții mulțumită bunului Dumnezeu, că ne-a învrednicit să
ajungem sfintele sărbători ale Nașterii după trup din Preacurata Fecioara Maria — într'un
staul din Vifleem a unuia născut Fiului Său, a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cunoscând sfințenia și mărimea acestui praznic al Crăciunului vin cu dragoste
părintească și cu bucurie duhovnicească cu aceste cuvinte în mijlocul vostru, ca să prăz-
nuesc împreună cu voi această zi prealuminată și să Vă trimit cuvinte de hrană sufletească
în zilele de grea încercare prin care trecem, ca să luați învățătură și întărire pentru binele
vostru sufletec.

Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa,
împreună cu păstorii cari vestesc lumii bucuria primită din cer prin soția sfântă a îngerilor:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. Această veste bună ne-o aduc în seara sfântă de Crăciun colindătorii și ne-o vestesc de 1941 de ani cuc. preoți în toate bisericile de pe întinsul pământului unde bate o inimă de creștin și care trebuie să tresalte de bucuria acestei sărbători, că l-a învrednicit Dumnezeu să ajungă acest praznic, și că și pentru el și pentru a lui mântuire s'a născut Mântuitorul, ca să-l împace cu Dumnezeu, de care l-a îndepărtat păcatul. Că prin moartea Sa pe Cruce s'a jertfit pentru a slobozi pe om din robia păcatului din osânda morții, ca „să împace cu sine prin El toate, făcând pace prin sângele Crucii Lui“ (Coloseni, I, 20). Din iubirea cea nemărginită a lui Dumnezeu, a izvorit planul de mântuire a neamului omenesc, că: „așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul Său, cel unul născut, l-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață de veci“ (Ioan, III, 16).

Glasul colindelor vestitoare ale acestei bucurii a Nașterii răsună astăzi nestingherit departe peste granițele Țării, peste Nistru și Bug, până unde se aude dulcea limba românească, la frații noștri desrobiți, cărora cu adevărat le-a „răsărit soarele dreptății“, după o noapte întunecoasă a iadului bolșevic. Glasul lor aduc bucuria praznicului în sufletele însetate după o viață creștinească — stingherită cu atâta răutate de cei fără Dumnezeu.

V'ați întrebat vreodată, iubiților mei fii sufletești, de ce este bucuria așa de mare la această sărbătoare și de ce se leagă de acest praznic atâtea obiceiuri și datini, cari trezesc în sufletele noastre sentimente așa de duiioase? Pentru că Crăciunul este plinirea promisiunii dată de Dumnezeu pentru izbăvirea din păcat a omenirii: „Când a venit plinirea vremii a trimis Dumnezeu pe Fiul Său... care s'a făcut sub lege... ca noi să primim înfierea“ (Galat., IV, 4—5). Nașterea lui Hristos — ne-a adus viață nouă, pentru că: „oricare este întru Hristos, făptură nouă este“ (II Corinteni, V, 17). Dumnezeu a trimis în lume pe unicul Său Fiu: „să se nască și să crească, să ne mântuiască“. Astăzi s'a născut nouă Mântuitor; prin El a „răsărit lumii lumina cunoștinței“, și a învățat pe om cum să cunoască „răsăritul cel de sus“ și „să se închine Soarelui dreptății“ dumnezeiești, pentru că din Fecioară „a eșit Cuvântul spre înnoirea popoarelor“.

Prin Nașterea lui Hristos cerul s'a pogorît pe pământ și pământul s'a înălțat la cer, cele de jos cu cele de sus s'au împreunat, astăzi s'a deschis nouă raiul; Dumnezeu s'a coborât pe pământ și omul s'a suit la cer; astăzi s'a făcut începutul mântuirii prin Născătoarea de Dumnezeu, ca să înoiască făptura omenească și să mântuiască sufletele noastre. Iar mântuirea sufletelor nu se poate face decât prin renașterea omului prin Iisus Hristos.

Astăzi s'a născut Domnul mării, al păcii, al îndurării, al înțelepciunii, al dragostei de aproapei, al iertării, și al dreptății. S'a născut o nouă lume a credinței și a împlinirii adevăratelor porunci ale Mântuitorului Hristos. Și astăzi se naște Hristos unde găsește un suflet curățit de păcate, o inimă plină de iubire, de bunătate și de pace creștină. Pentru toată lumea — Mesia cel prorocit și așteptat de toți vine în lume smerit și blând, nebăgat în seamă, în sărăcie, pentru a ne arăta singura cale care duce la mântuire: „Invățați-Vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima“ (Matei, XI, 29). Pilda vieții Sale sfinte — trebuie să ne fie călăuzitoare și plină de îndemnuri pentru toți, celor ce ne zicem că suntem creștini, pentru că fără a împlini voia și pilda Sa cea sfântă, nu vom putea nădăjdui mântuirea sufletului nostru. Primiți în suflete îndemnurile cântării bisericești din această zi de praznic: „Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-Vă! (Din catavasiile Crăciunului.)

Vouă tuturor, iubiților mei fii sufletești, și întregii lumi, s'a născut astăzi Mântuitor, care ne cheamă să-l urmăm cu credință, căci „fără El nu putem face nimic“, și fără El nu este mântuire, căci „oricine va chema numele Domnului se va mântui“ (Romani,

X, 13). El vine și ne îmbie darurile Sale izbăvitoare; lăsați deci la o parte în aceste zile de bucurie duhovnicească „*toată grija cea lumească*“, ca să primiți în sufletul vostru pe Hristos Domnul, care vine ca Împărat al sufletelor noastre, cu darurile Sale cele bogate, cu adevărul, cu iubirea și mântuirea Lui, căci „*a venit Fiul Omului să caute și să mântuiască pe cel pierdut*“ (Luca, XIX, 10).

El bate la ușa sufletului nostru și cere intrare. Mântuitorul îți îmbie ție creștine, darurile Sale divine pentru a te face părtaș vieții celei vecinice, făgăduită celor ce plinesc poruncile Lui. Ești tu pregătit pentru a le primi în camera sufletului tău? Lapădă dela tine toate cele ale lumii și primește-L — curățit sufletește prin baia nașterii a doua, a sfintei taine a spovedaniei și a sfintei cuminecături. Numai pregătindu-te astfel vei putea avea bucuria adevărată a Nașterii Domnului, vestită de îngeri prin cuvintele: „*Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul. Că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul*“ (Luca, II, 10—11). Faceți loc în sufletele voastre, în casele, în familiile voastre ca să între Domnul, căci ne asigură cu părintească iubire: „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară*“ (Ioan, VI, 37). Scoateți din sufletele voastre ura, pizma, răutatea, tot păcatul, ca să faceți loc Lui. Legați-Vă, dragilor mei, de Hristos și învățăturile lui mântuitoare, de Biserica mântuitoare a Lui, căci afară de ea nu se poate mântui nimenea. Rămâneți întru dragostea Lui, căci: „*Celor ce iubesc pe Dumnezeu, toate lucrează spre bine*“ (Romani, VIII, 28), de care dragoste să nu Vă poată „*despărți nici necazul, sau strâmtoare, nici goana, nici sabia*“ (Romani, VIII, 35), căci făcând așa: „*Veți avea cununa vieții*“ (Apoc., II, 10). Numai El este în stare să ne aducă pacea mult dorită în sufletele noastre. „*Pacea Mea las vouă, pacea Mea dau vouă*“ (Ioan XIV, 25), căci: „*avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos*“ (Romani V, 1). Că va veni pacea mult dorită, chezășia cea mai bună este dragostea Lui Dumnezeu către noi, trimițând pe Fiul Său pentru mântuirea noastră, „*ca viață să avem*“. Și cum îl primești tu creștine? Cu sudălmii, cu bătăi și ură ca Irod? Să nu fie. Grăbește-te până mai este vreme, îngenunchiază în fața ieslei din Vifleem înaintea Pruncului Iisus, care s'a născut pentru tine, să te lumineze și a suferit moartea pe cruce pentru ca să te mântuiască. Să aducem și noi ca magii prinosul cel mai curat al darurilor noastre, aurul sufletelor noastre, tămâia credinții și smirna dragostei noastre, *toată inima noastră* și faptele cele bune. „*Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm*“. Și ca să-l aducem aceste daruri nu trebuie să facem călătorie în mari depărtări ca magii, ci numai la sf. biserică, unde aflăm Cuvântul Lui și darurile trebuitoare pentru mântuirea sufletului.

Îngenunchiați la altarele sfintelor biserici, în fiecare Duminecă și sărbătoare, în rugăciuni fierbinți către Dumnezeu și rugați-Vă cu smerenie și pocăință pentru iertarea păcatelor voastre, ca să se sălășluiască pacea și bunavoire mult dorită, după care însetoșează atâtea milioane de oameni. În rugăciunile voastre să cuprindeți cu dragoste și pe frații de peste hotare, care sunt una cu noi în cuget și simțiri și așteaptă dela noi izbăvirea. Rugați-vă cu tot sufletul lui Dumnezeu pentru o pace dreaptă, care să ne aducă la sânul Patriei pe toți frații noștrii. Numai cu pacea lui Hristos se va sălășlui în lume pacea mult dorită. Nu vă îndoiiți nici o clipă în purtarea Lui de grije, în bunătatea și dreptatea Lui, pentru că El stă la cârma lumii și va conduce corabia Țării noastre prin valurile năpraznice ale acestui războiu la limanul dorit de sufletele noastre.

Nașterea Domnului să fie pentru toți prilej și ziua de împăcare a celor învrăbiți, a îmbrățișerii în dragostea Mântuitorului Hristos, care să aducă *darul păcii* în suflete, dar mai plăcut și mai prețios decât tot aurul din lume. Fără de dragoste între oameni nu poate fi fericire și mulțumire pe pământ. Dacă ar fi sălășluit dragostea în sufletele oamenilor nu ar fi astăzi atâtea răutate, jale și suferință, oamenii nu s'ar ucide fără milă. Câtă durere,

câte văduve, câți orfani și invalizi sunt astăzi și câți vor mai fi până la finea războiului? Și de ce toate acestea? Pentru că omul s'a trufit și s'a îndepărtat dela legea Evangheliei lui Hristos și Dumnezeu pune lumea la încercare să vadă că nu e bine așa și să se întoarcă la ascultarea de Dumnezeu.

Nici când cuvântul *pace* nu este mai dorit de toți creștinii, ca la acest praznic al „*bunei învoiri*” între oameni, când atâtea milioane de oameni sângerează în focul războiului de câțiva ani și care cere atâtea jertfe omenești. E dureros iubiți creștini, că în loc de pace și bună învoire, avem astăzi cel mai crunt războiu ce se poate închipui între popoarele lumii, cari se urăsc și se ridică una contra celeilalte, ca să se nimicească. Tot ce-au iscodit oamenii cu mintea au pus în slujba nimicirii și a uciderii, în loc să le pună în slujba propășirii. Cauza acestei stări din lume este, că în loc să se sălășluiască în sufletul oamenilor dragostea și pacea lui Hristos, domnește în lume păcatul, din care se nasc toate relele. În loc să asculte oamenii învățăturile Evangheliei Domnului, propovăduite prin Biserica Lui, ei ascultă de satana și de slujitorii lui, cari prin fel și fel de mijloace ademenitoare, caută să amăgească sufletele pe căi rătăcite și perzătoare de suflet.

Știu, iubiților mei fii sufletești, că în aceste vremuri grele aveți multe lipsuri și năpăstuiți grele, dar nu trebuie să Vă perdeți nădejdea ci să Vă încredeți în ajutorul lui Dumnezeu, care nu lasă să piară, pe cei ce se încred cu tărie în El. La El este nădejdea noastră și suntem siguri, că ne va ajuta să eșim mai tari din acest războiu, căci dreptatea este cu noi. Ca să puteți face însă față vremurilor grele de astăzi și să vă puteți da toată truda voastră pentru binele Țării și neamului, trebuie să munciți cât mai mult și să fiți cumpătați, căci munca și cumpătarea sunt cei mai buni apărători contra ispitelor și sprijin contra păcatelor. Lenea este foarte rău sfătuitor. Munca nu trebuie să fie o sarcină, ci o rugăciune de preamărire a Tatălui ceresc. De omul muncitor, treaz și cumpătat fuge *ispita*. În numele sfintei noastre Biserici și a dragostei lui Hristos ne adresăm cu încredere către toate inimile creștinești din eparhie, ca din prisosul și puținul muncii voastre să veniți cu obolul vostru în aceste zile de iarnă și de multe lipsuri, în ajutorul nenorociților, săracilor, văduvelor, orfanilor și bolnavilor, cari așteaptă ca din dragostea pentru Pruncul Iisus să nu-i uitați la acest praznic de creștinească bucurie. Astăzi se dă războiu contra dușmanului din afară, dar și contra celui dinlăuntru, contra frigului, a lipsei și a sărăciei. Mulți, dintre cei mai buni fii ai Țării și-au dat *totul* pentru apărarea Țării și a voastră, voi dați ceva din ce v-a dăruit Dumnezeu, care Vă va înapoia înzecit, ceea ce ați dăruit cu dragoste și inimă curată. Dați cât mai mult din prisosul vostru cu convingerea că cu binele vostru și cu fapta voastră ați contribuit la salvarea vieții celor lipsiți, și ați dat pentru Domnul căci, după cuvintele Scripturii: „*Intrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei mai mici, Mie mi-ați făcut*”. (Mat. XXV, 40). O fărâmə ruptă din prisosul vostru aduce bucurie și mulțumită la atâția lipsiți și nevoiași, ușurează poverile, boala, frigul și foamea în casele atâtor văduve, orfani și săraci.

Nu cerem nimănui jertfe peste puterile lui, ci să dea fiecare cât îl trage inima, căci „*pe dătătorul de bună voe îl iubește Dumnezeu*” (II. Cor. IX. 7). Statul, având multe cheltuieli, nu poate face totul, de aceea îndreaptă apel către inimile creștine. Dați cu dragă inimă la apelul Marelui Conducător, Ioan Antonescu, la „*Ajutorul de iarnă*”, pornit de „Societatea de Patronaj”: bani, haine, cereale, alimente, aceleia care nu are, făcând pe lângă o faptă creștinească și una națională. Dând pentru cei lipsiți „dați pentru Neam și pentru Hristos și sprijinind Neamul Vă sprijiniți singuri”.

Iubiților mei fii sufletești,

După cele ce cetim în zilele din urmă războiul se întetește tot mai mult. Venind vremuri tot mai grele Vă îndemn să fiți cu toată alipirea, dragostea și credința către

M. Sa Regele nostru Mihai I., rugând pe Dumnezeu să-I facă parte de domnie îndelungată și glorioasă și cu încredere deplină în înțeleptul și viteazul Conducător al Statului, Mareșal Ion Antonescu, care nu pregetă nici o osteneală și jertfă pentru binele Țării, ca un adevărat Părinte al Patriei, căreia voește să-i croiască o soartă mai bună. Dați-i tot concursul și sprijinul, ca să poată realiza tot binele ce-l dorește pentru Țară și neam, fiind siguri, că va duce Țara la izbândă deplină și îi va asigura viitorul la care are dreptul în mijlocul celorlalte popoare ale lumii.

Cu aceste îndemnuri părintești rog pe Mântuitorul Hristos să binecuvânteze cu darul Său toate gândurile și faptele voastre bune și Vă urez din toată inima cu părintească iubire, ca aceste sf. Sărbători ale Nașterii Domnului și cele ale Anului Nou și Bobotezii să le ajungeți în pace și să le petreceți împreună cu toți cei iubiți ai voștrii, în pace, sănătate, dragoste și bucurie duhovnicească — întru împlinirea voei cei sfinte alui Dumnezeu și să le ajungeți mulți și fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sf. Duh să fie cu voi cu toți.

Impărtășindu-Vă arhierestiile Noastre binecuvântări, am rămas,

Caransebeș, la praznicul Nașterii Domnului din anul Mântuirii 1941.

al vostru al tuturor de tot binele voitor:

† Veniamin,
episcop.

BCU Cluj / Central University Library Cluj



Calea Betleemului.

Reapare pe firmamentul creștin miraculoasa stea călăuzitoare la staulul din Betleem... Reapare, și sub lumina ei se înșiruie coloane lungi de pelerini — suflete smerite — să vadă *pe Cel mai presus înființat*, culcat în iesle.

Nu știu dacă ceața ochilor noștri și vâscul cugetului pot vedea aievea, în seninătatea ei deplină, majestatea divină, liberată de orice artificiu lumesc, în splendida ei simplitate. Desigur însă, că în dosul puternicului strat de lut, o rază se sbate să ajungă în orbita luminoasă a Betleemului...

Ne împrejmuște atâta glod, atâta varietate a păcatului, încât te miri de această credincioasă venire între noi a Mântuitorului lumii?! Ca om grăesc, după cuvântul marelui apostol, și iată, uit calea harului, presărat înaintea Pruncului Iisus!

Mulțumită acestui prea minunat har se purifică și gândul nostru, îmbrăcat zilnic în haina impietății. Mulțumită lui, iată se aprind sporadice scânteii, ce încălzesc — măcar pe o clipă — răceala de ghiată a inimilor noastre.

— Deunăzi, la o școală secundară, am văzut, într'un curs superior, un elev cu picioarele eșite din ghete. M'am cutremurat, deși întrebându-l, elevul — un biet refugiat — răspunde cu o voce plină și naturală: da, sunt slabe ghetele, dar domnul director îmi ia altele...

Domnul director respectiv este tată de familie, dar el este și un tată adevărat al școlărilor săi. Dumnezeu să-i răsplătească grija părintească!

În vacarmul apocaliptic, ceea ce cu adevărat se numește acest războiu de uzură și distrugere, calea Betleemului o aflăm numai prin faptele noastre de milostenie.

Milostenia, apanagiul omului, este și zeaua ce apără seminția omenească, este lacătul ce păstrează comoara divină a inimii omenești. Isvorul ei, mila, a făcut ca Dumnezeu, deșertat de toate podoabele acelei supreme majestați, să apară între noi în chipul modest al unui prunc sărac. Și tot din milă, generatoare de iubire și înțelegere, a pătimit El pătimirea cea mai de ocară ce ar putea-o suferi omul...

Calea Betleemului este calea milei, spuma harului ceresc. Odinioară acolo s'au deschis Ceruri, acolo — în ploaia îmbelșugată a harului — s'a sărutat cerul cu pământul. Apropiindu-ne de calea Betleemului, ne apropiem de Cer, de comorile, dar și de milele lui. F. D.

Intruparea și nașterea Domnului.

De ortodoxa înțelegere a acestor două noțiuni: *intrupare* și *naștere* depinde nu numai întreg cursul limpede al dogmaticii creștine, dar și întreg procesul cosmic și antropologic ce se petrece, conform cu aceste realități dogmatice, în afara cadrelor creștine de însușire prin credință a acestor adevăruri. Căci, primind sau neprimind subiectiv aceste adevăruri, sau fiind, în măsura însușirii acestor adevăruri, creștin, necredincios sau ateu, iconomia divină își urmează totuși cursul său cosmic nestingherit de nimeni și nimic. Mai mult, negând sau chiar refuzând aceste adevăruri, realitatea lor istorică și doctrinală rămâne ca bază ontologică nu numai a tuturor mântuirilor subiective, dar și a tuturor realităților harice noi, ce intră deodată cu aceste evenimente supranaturale în lume.

Atitudinea necredincioasă sau chiar disprețuitoare a acestor adevăruri, pe care și-a compus-o atât de artificial omenirea contemporană față de orice afirmație autoritară dogmatică este, astfel, o atitudine dintre cele mai păgubitoare, fiindcă ea lipsește pe om de cele mai elementare premise, pentru o bună înțelegere și însușire a mântuirii.

Omul singurit, departe de-a se putea singulariza în necredința sa, el trebuie să fie seamă de acest plan universal de lucru divin și să se conformeze lui. Numai, astfel, se va putea integra și el, ca o infimă particică, în marea policoloră a individualităților ce-și lucră, cu ajutorul supranatural al harului, mântuirile subiective.

Care, deci, este sensul dogmatic al intrupării unui Fiu de Dumnezeu la sân de Preacurată Fecioară și totodată care este sensul nașterii Sale, subt chip și înfățișare de rob, între noi oamenii?

Ne va fi cu atât mai ușor a răspunde la această întrebare cu cât condițiile antropologice nu sunt nici astăzi întru nimic deosebite, atunci când prisma de privire este în afara învățaturii Bisericii creștine, fiindcă pentru păgânii și ateii timpului modern, Hristos este ca și cum nu s'ar fi născut: ei aflându-se mereu în umbra morții, mereu subt păcat strămoșesc și mereu subt păcate din ce în ce mai multe personale.

Hristos se întrupează și se naște pentru mântuirea întregii lumi, dar cu folos adevărat și imediat numai pentru cei ce cred în El. Pentru aceștia nașterea Sa este o minune su-

pranaturală, fiindcă numai aceștia știu de câtă importanță este ea pentru viața lor.

Ceea ce prin nicio altă putere omenească nu era cu putință a se îndeplini, îndeplinește Dumnezeu: un Dumnezeu se întrupează, stă la sân de maică nouă luni și apoi se naște. Conceperea Sa este tot atât de supranaturală ca și nașterea Sa. Cel ce se concepe și cel ce se naște este nu numai om adevărat, dar și Dumnezeu adevărat. Ca om trebuia să reprezinte neamul omenesc, ca Dumnezeu trebuia să satisfacă majestății divine. Și o misiune și alta sunt dintre cele mai grele din câte au fost îndeplinite vreodată de cineva în istoria neamului omenesc. Dumnezeu se concepe preaminunat, El se naște preaminunat și lucră preaminunat în lume. Numai, de aceea, și „*taina creștinătății este atât de mare, căci un Dumnezeu adevărat s'a arătat în trup*“ (I Tim., 3, 16).

Aici stă tot nodul dogmatic al hristologiei, cât și al soteriologiei ortodoxe.

Dumnezeu, spre a ne mântui, se concepe la sân de fecioară și se naște din fecioară, înscriind cele mai minunate pagini din istoria omenirii. El se naște, trebuind să fie om adevărat, spre a ne substitui cu adevărat toate păcatele noastre și spre a ne dărui cu adevărat cele mai prețioase roade din câte le avem: *o doctrină și o mântuire*.

Iată sensul adânc al nașterii Domnului între noi! Acest sens, pentru bunii creștini, întrece proporțiile unui eveniment local sau particular, ridicându-se la proporții cosmice.

„*Dumnezeu însuși se naște, măriți-L, popoare!*“

Între noi nu intră pe ușile pururea fecioarei un simplu seamăn de-al nostru, ci un seamăn om, unit cu un Dumnezeu atotputernic. Copilul minune din Betlehem nu e un copil ca oricare, El deține în mâinile Sale mântuirea întregii lumi.

Prin El vom intra într-o viață nouă pământească — *de har* —; El ne va conduce spre o viață nouă cerească — *de sfințenie și dragoste* —, care altfel nu ne sunt hărăzite prin niciun mijloc datorit puterii și minții omului.

Sensul nașterii între noi a Domnului nostru Iisus Hristos este prea luminos, acum, spre a nu-l surprinde orșicine dintre noi. Dumnezeu se naște și astăzi între noi, fiindcă firea noastră omenească a rămas tot aceeași: păcătoasă și neprimitoare. Pentru sfințirea acestei firi, Dumnezeu-Omul nu numai că se naște și

acum, dar trăește zilnic și anual toată tragedia mântuirii noastre de pe Golgotha, sau cum rezumează lapidar geniul unui Pascal: „*Iisus Hristos va fi mereu în agonie până la sfârșitul lumii*“.

În fața acestei nașteri, de aceea, adevărații creștini își pregătesc cu bucurie și grijă sufletele, spre a-L primi în ele pe Mântuitorul cel dulce, care, sub chip de copil, deschide porțile unei lumi mai împăgănite decât oricând. Cu rândurile de tot rărinite, creștinătatea se pregătește pentru a primi la sânul ei pe cel ce este Domn al păcii și al dragoste. Vremurile ce le trăim au înmulțit rândurile închinătorilor în fața altor Dumnezei monștruoși și păgâni, ce se nasc mai plini de ură ca oricând contra copilului Iisus!

Dumnezeu-Tatăl își are însă planurile Sale nepătrunse cu fiecare naștere nouă între noi a Fiului Său.

Peste toate greutatele temporale și fizice, de aceea, Ortodoxia și în acest an așteaptă cutremurarea o nouă naștere a Fiului lui Dumnezeu în lume și leagă de ea o nouă naștere a întregii lumi la Hristos, adevăratul Domn și Stăpân.

Prof. Dr. Petru Rezuș

De Crăciun.

Doamne Dumnezeul nostru,
Tată milostiv și bun,
Fă la lume bucurie
Creștinească, de Crăciun.

Veste bună să-i aducă
Steaua dela Răsărit
Unui Neam sărac de veacuri,
Care mult a suferit.

Din cântarea ingerilor,
Tu minuni mai poți să faci,
Inimile învrăjbite,
Cu „MĂRIREA“ să le 'mpaci.

Așa bunule 'mpărate,
Pune capăt la păcat
Și ne scapă de vărsarea
Sângelui — nevinovat.

„Răsărit-a lumii lumina cunoștinței...”

De: Prof. C. Rudneanu

Troparul acesta minunat care se cântă în ziua sfântă a nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, ne arată întreaga măreție a zilei sfinte pe care o sărbătorim în fiecare an.

Sărbătoarea nașterii sfinte este un popas de reculegere sufletească pentru noi creștinii; în această zi minunată simțim darul nespus de mare pe care ni l-a făcut Dumnezeu, trimițându-ne în lume pe Mântuitorul vieților noastre.

Lumea a cunoscut multe epoce de înălțare, a avut cărturari și filosofi vestiți, cari au propovăduit binele, frumosul și adevărul. Au existat și întemeietori de religii vestiți, cu multe perceptive folositoare vieții — dar omenirea n'a cunoscut, încă lumina adevărată, fiindcă înțelepciunea, binefacerea lor a fost omenească — fiind toți oamenii cuprinși de aceleași păcate și sortiți morții.

Sufletul omenesc a tânjit mai departe în păcate și toate inițierile religioase ale lumii greco-romane, cu tot ritul lor fastuos, cu toată simbolică lor variată și interesantă, n'a atins lumina cunoștinței. Omul chinat de gândul purificării n'a putut să se mântuiască. „In ce privește în special lumea greacă, toată filosofia pitagoreică și platonice, tot misticismul orfic și oriental, subtilitatea încă până azi născută a gândului metafizic elen despre lume și viață, în forma lui înalt teologică și filosofică, nu găsea în masele populare aproape nici un răsunet“ (V. Pârvan).

Și așa, omul desnădăjduit aștepta să apară *minunea*. Minunea s'a sălășluit în Vifleem, atunci când Iosif și cu Maria s'au dus ca să îndeplinească o poruncă împărătească, — dar mai mare ca porunca imperatorului roman, a fost porunca lui Dumnezeu și evenimentul care s'a produs cu ocazia aceasta a nașterii sfinte a devenit solie nouă, interesând întreaga lume.

Implinirea prorociilor a fost realizată. Din Răsărit a apărut o nouă lumină, mai strălucitoare decât toate luminile lumii de până acum.

În Vifleem s'a desăvârșit lumina cunoștinței. Istoria lumii și-a luat alt drum; în jurul ieseii sfinte filosofia lumească a amuțit.

Răsăritul, care până acum a cunoscut atâtea taine mărețe, fenomene cerești, a fost orbit de steaua luminoasă a cunoștinței noi...

Magii au făcut un drum greu și plin de peripeții pentruca să ajungă la locul unde era născut Fiul lui Dumnezeu — *Logosul* — adică

lumina cunoștinței. Ei au înțeles că El era „întru început la Dumnezeu“, și „El era viața și viața era lumina oamenilor“. Și lumina din Răsărit a descoperit oamenilor taina cunoștinței eterne. Și după obiceiul Orientalilor i-au adus daruri și s'au închinat înaintea Lui.

Darurile ce le-au oferit ei, au avut o semnificație simbolică. S'au întors cu noi speranțe în țara lor, mulțumiți fiind, că au văzut lumina cunoștinței.

Orizonturi largi, speranțe noi, viață nouă a început pentru omenirea întreagă. Ea a înțeles adevăratul sens al luminei ce s'a revărsat din Răsărit și care era calea înțelepciunii divine.

Fericirea și liniștea nu o vom dobândi, decât dacă urmăm lumina cunoștinței din Răsărit... De ea avem nevoie azi, mai mult ca oricând!

PACE.

Nici n'a apucat omenirea să numere un pătrar de veac dela încheierea păcii războiului trecut — răstimp socotit în sociologie ca o unitate de măsură aproximativă a periodului de timp dintre războaie, căci tensiunile și animozitățile ce s'au iscat în ultimul deceniu între națiunile continentului european au culminat în deslănțuirea unui nou cataclism: la început parțial ca să se gradeze în mondial și apoi să se întrecă pe sine în comparație, devenind universal, sau cum să-i mai zicem?!

...Tot ce a avut omenirea mai bun, mai nobil, mai util și mai de preț, a angajat, fără rezervă, în această conflagranță titanică, scontând la capătul evenimentelor o purificare, o relaxare, o *pace* deplină, o pace adevărată după care sunt atât de ahtiate popoarele planetei noastre.

Stând și cugetând la cauzele cari au determinat acest conflict armat al globului, explici totul pe cale de logică și documentare istorică; rămâi uimit, însă, de constatările ce le faci privind problema războiului, ca și întregul destin al omenirii de altfel, sub unghiul de judecată al creștinătății. „Toți s'au abătut, împreună netrebnici s'au făcut...“ Iată *Sodoma și Gomora*, iată *amestecarea limbilor*, iată semeția oamenilor, *turnul lui Babel* și iată, în sfârșit, *potopul*.

Ce minunată reeditare a relelor și a pederpsirei lor!

Ce păcat mare au comis predestinațiunii, se poate constata din această orbecăire voită

a omului prin mocirla răzbunării, a patimei și a tuturor ingraturilor spre care îl târăște numai voința lui liberă și laxă, dar nicidcum fatumul croit dinainte, cu participarea creației divine.

Dumnezeu, în sentința alungării protopărinților, stipulează datoriile și drepturile ce le au asupra pământului, ca să-l stăpânească, să-l muncească, dar nicicând nu le-a spus să-i folosească zăcămintele ca armă împotriva semenilor, nici ei și nici urmașii lor. Asistat de Dumnezeu în muncă, în știință și în descoperire, omul a ajuns să stăpânească toate puterile naturii, dar atunci de ce nu le folosește pe toate spre binele omenirii, ci dimpotriva, spre nimicirea ei?! Homo homini lupus!

Nu se mai așteaptă, așa dară, decât urmarea firească a tuturor acestor nelegiuiri, decât apocalipticul potop de foc și pucioasă care să pună capăt tuturor desmăturilor din lume!

Și focul a venit!

...Cu două mii de ani înainte, lumea era cutremurată iarăși de înfiorătoarele spasme ale războiului, de neliniștile interioare ale națiunilor și de desmăturile fără de seamăn ale orgiilor de curte.

Peste toate acestea, însă, ca un destin și binecuvântare tainică, s'a înstăpânit în imperiu, peste gâlcevicele triumvirilor și nebunia lui Nerone, o adevărată pace, *pax romana*, căreia îi dă cel mai real conținut înscăunarea lui August-Impăratul, care avea convingerea nestrămutată că nu numai războaiele aduc glorie unui popor, dar și înflorirea intelectuală și artistică, care sporește considerabil sprijinită de dânsul până la caracterizarea domniei sale sub cunoscutul nume al *epocii de aur*.

În această pace și tihnă pământească s'a născut *Hristos*. Nici nu se putea ca El, pacea întruchipată, să se desvâlue omenirii în încordările războinice, ci parcă într'adins s'a intrupat în vremea când Virgilius cânta natura în bucolice și Ovidius Naso versifica în tihnă metamorfozele...

...Suntem și azi, după două milenii, tot la concepția de viață a înaintașilor: înrăiți în patimi și războaie! Cine știe dacă Nașterea Domnului nu ne va prilejui și minunea păcii vremurilor de atunci, mai ales când azi Copilul Dumnezeu nu se naște sub zodie de cântece păgâne, ci întreagă Europa încreștinată, alăturându-se păstorilor și magilor veniți la stână, cu flori de măr în mână, îl preamărește în psalmodii de îngeri: „...mărire întru cei de sus, pe pământ pace, între oameni bunăvoire.”

Pr. Ion Racoveanu-Nera

IISUS

IERI, AZI ȘI MĂINE.

„Ce este soarele ceresc pentru pământ, este Biserica pentru om și oameni. Precum dacă ar lipsi căldura și lumina soarelui ceresc, ar aduce moarte pentru tot ce-i viu pe acest pământ, tot așa lipsa Bisericii și a lui Iisus Hristos din această lume, ar aduce moarte, degenerare și desfigurare pentru om și sufletul omenesc” (Wuarin).

Am citit și mereu tot citesc scrierile fraților întru Iisus Hristos și ale unor mireni, de prin diferite foi și reviste, ce mă fac și vă fac să stați multe clipe pentru a vă gândi, la ceea ce a fost ieri, ceea ce este azi și ceea ce va fi mâine.

Istoria omenirii ne arată că poporul evreu înainte de Iisus, era singurul popor care se închina unui singur Dumnezeu, fiind și poporul ales al lui Dumnezeu, deși nu avea o așa cultură aleasă. Popoarele păgâne, Romanii și mai ales Grecii, nu se închinau unui singur Dumnezeu, aveau totuși o cultură aleasă datorită filozofilor lor, dintre cari, de exemplu, Socrate credea într'un singur Dumnezeu.

Până la venirea lui Iisus, mulți oameni înțelepți s'au perindat cu sistemele lor de învățături, suferind de o boală mistuitoare până ce se ivește Iisus.

Cea mai mare minune dumnezeiască, din câte s'au făcut vreodată sub soare, a fost venirea lui Iisus pe pământ, întrupat din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, făcându-se om.

Iisus se naște în Vitelem, s'guduind din temelie lumea. Ingerii, păstorii, magii, se închinau Lui și daruri îl aduceau. Irod vroia să-Lucidă, dacă putea.

Iisus nu vine în lume ca un filozof, reformator sau om politic, ci vine ca altcineva, ca Fiul lui Dumnezeu. El zice: am venit să aduc o pace și un războiu. Un războiu contra răului din lume și să întronez o nouă viață, sănătoasă și sfântă.

Creștinismul sau noua viață este pusă în practică de Iisus la vârsta de 30 ani, împreună cu apostolii săi. Din această învățătură creștină se va adăpa tot creștinul, formându-se o școală a poporului întreg. Omul este apropiat de Dumnezeu și aproapele său, deoarece toți sunt copiii aceluiasi Dumnezeu. Femeia nu mai este o femeie păgână și sclavă; ci este o femeie creștină, care stă alături de bărbat, formându-se familia creștină și sfântă.

Toată viața și învățătura lui Iisus sunt pilde de urmat, căci însuși zice: „V'am dat vouă pildă ca să faceți ceea ce eu însumi am făcut” (Ioan). El vorbește tuturor oamenilor, bogăților, săracilor într'un ton foarte prietenos. „Niciodată n'a vorbit un om ca acesta” (Ioan).

Mulți l-au admirat pe Iisus și i-au urmat învățătura. Unii o doresc ca ocrotitoare a vieții lor, alții s'o scoată dacă pot. Neamurile — păgânii — l-au urmat pe Iisus, pe când Evreii, poporul ales, n'au vrut să-L primească, l-au răstignit pe cruce. „Sângele Lui asupra noastră și asupra feciorilor noștri”.

Acestea zice Domnul către Iidovi: poporul meu ce am făcut vouă sau cu ce v'am supărat pe voi, pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat, l-am îndreptat. Poporul meu ce am făcut vouă și cu ce mi-ați răsplătit mie,

în loc de mană cu fier, în loc de apă cu oțet, în loc să mă iubiți, pe cruce m'ați pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile mele și acelea mă vor preamări împreună cu Tatăl și cu Duhul sfânt și eu le voi dăruî lor vieța de veci.

Poporul evreu dela răstignirea lui Iisus, a rămas orfan, despoiat de patrie, fără conducători, părăsit de Dumnezeu, risipindu-se pe toată suprafața pământului și ca un păianjen, acolo unde își fixa locuința, căuta într'ascuns ca fără sudoarea feții să-și câștige pâinea cea de toate zilele. Iar în hrube căutau mereu să răstignească din nou pe Iisus și cultul lui, ca apoi să poată ajunge la dominarea lumii, făcând din familia creștină și sfântă, o sclavie mai rea ca cea de ieri.

Oare de ce purta și poartă neamul evreesc atâta ură pe Iisus și credincioșii Lui? Iată de ce! Scopul lor era înainte, în timpul și după nașterea lui Iisus, supunerea popoarelor și stăpânirea Jidovilor în toată lumea. Ei așteptau în Mesia un împărat pământesc, care să ia în mână sabia, să bată și să cucerească, nu așteptau în Mesia, nicidecum un împărat ceresc.

Iisus n'a venit să se războiască prin sabie cu popoarele lumii, ci el a venit să lupte cu sabia cuvântului lui Dumnezeu, a venit să aducă pace, între oameni bunăvoire.

Azi, țelul poporului evreu s'a împlinit în parte prin dominarea Rusiei, haosul și războiul fratricid produs mai ieri în Spania și'n alte părți, desbinarea credincioșilor lui Iisus dela adevărata credință într-o mulțime de secle prin finanțarea banilor lor.

Se vorbește mult de Europa civilizată, căci spun mulți, că ea stăpânește lumea și o stăpânește datorită și mulțumită lui Iisus, al cărui fiu vrednic au știut a se face strămoșii, moșii, părinții noștri și noi cei de azi, de aceea și zicem „Dumnezeul părinților noștri“. Această Europă civilizată care stăpânește lumea cu țările-i mici și mari, era aproape de prăpastie, ca o turmă fără păstor și ca niște oi în mijlocul lupilor.

Azi spiritele creștinilor sunt agitate contra păianjenului și păianjenului evreesc, care i-a adus așa mult rău. Popoarele lumii creștine au înțeles și înțeleg că ceasul este cel din urmă și că adevărata pace și primenire sufletească vine dela Iisus. Ei știu ce au de făcut. Iisus este credința noastră și trebuie să-l salvăm. El este stăpânul vieții și al morții. Părinții noștri au stat în închisori, au fost martirizați și nu și-au trădat credința. Noi rămânem de asemenea neclintii chiar dacă ne chinuesc sau ne martirizează. Invățătura lui Iisus este ca lumina soarelui, ea aduce în toate părțile vieță, încălește și înnoeste totul.

Popoarele lumii vor să are și să samente sămânța cea mai bună și la vremea răsăritului s'o plivească de buruienile rele, ca apoi Dumnezeu să dea ploaie și soare ca să crească. Ei vor războiul de curățire, murind mai bine în luptă ca niște mucenici, vărsându-și sângele pentru biruința lui Iisus.

Iisus a murit pentru ei și ei vor să moară pentru Iisus.

Păianjenul și păianjenul evreesc și-a primit și își primește pedeapsa lui Dumnezeu „sângele Lui asupra noastră și asupra feciorilor noștri“. Și atunci secolul acesta al XX-lea va fi ori sfârșitul sfârșiturilor ori începutul începuturilor.

Dar, noi rămânem în credința învingerii, căci Iisus a învins odată și va învinge și azi și mâine, după cuvântul său: „nici porțile iadului nu vor putea birui Biserica cea sfântă a Lui“. Iuda a sfârșit odată,

spânzurându-se, așa se va sfârși bolșevismul și comunismul evreesc.

De aceea, azi și mâine, bucurați-vă popoarelor creștine că nu voi ați fost aceia cari L-ați supărat și răstignit pe Iisus, ci voi sunteți aceia pe cari El v'a chemat să măriți azi și mâine pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca apoi să vă dăruiască vouă vieța cea de veci.

Biserica lui Iisus, azi și mâine, cu turnul și crucea ei, stă sus și privește în jos, spre cei ce privesc spre ea în sus și cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Ea îi adună pe mic și mare, sărac și bogat, soldat și împărat de mii de ori în vremuri bune și rele.

Mâine războiul se va sfârși. Ce avem de făcut? Să ne întoarcem cu toții cât mai cu grabă la Dumnezeuul părinților noștri. Să ne cerem iertarea păcatelor noastre. Să ascultăm de urmașii lui Iisus, episcopii și preoții cari conduc în chip văzut Biserica lui Iisus. Să ne unim și cu un gând să mărturisim, pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Căci „ce este soarele ceresc pentru pământ, este Biserica lui Iisus pentru om și oameni. Precum dacă ar lipsi căldura și lumina soarelui ceresc, ar aduce moarte pentru tot ce-i viu pe acest pământ, tot așa lipsa Bisericii și a lui Iisus Hristos din această lume, ar aduce moarte, degenerare și desfigurare pentru om și sufletul omenesc“ (Wuarin).

Pr. Aurelian Șt. Chepic

Hristos pe pământ, înălțați-vă.

Un nou Crăciun a sosit, de astă dată în vremuri de adânci frământări și mari prefaceri în lume — ca să încresteze pe oceanul vremii încă un an scurs, dela marea clipă, când cerul prin trimisul său se înfrățește cu pământul. Mântuitorul vine în mijlocul omenirii întinate de ură și păcate ca să ridice blestemul lui Adam și să împace pe om cu Dumnezeu.

Întorcându-ne gândurile noastre înapoi la noaptea cea plină de taină, ne vom aduce aminte, cum întunerecul acelei nopți minunate a fost sfâșiat de lumina stelei celei binevestitoare și cum îngerii pluteau deasupra sărăcăciosului lăcaș, luminat de strălucirea divină, umplând văzduhul cu imnuri de slavă și măririi lui Dumnezeu, cu imnuri ce anunțau de acum înainte biruința luminei asupra întunerecului, a binelui asupra răului, a iubirii de aproapele în locul urei, în locul răzbunării. Din acel staul a pornit noul drum al mântuirii; din ieslea cea săracă ce a slujit de leagăn pentru noul născut „Împărat al Împăraților“ a izvorit învățătura cea dătătoare de vieță nouă.

O, de câtă bucurie și transfigurare n'a fost inundată omenirea în acele clipe! Și de atunci noi nefințat ne încălzim inimile la leagănul Pruncului minune; ne înfructăm din cereasca Lui hrană și sperăm în îndelungata Sa răbdare și cu toate acestea îl primim din nou în sălaș rece și străin Lui!

Dangătul duios ca niciodată al clopotelor sfințelor biserici, care ne anunță Nașterea Fiului Păcii, ajunge la noi amestecat cu zăngănit de arme ucigătoare, cu bubuituri puternice, a infernalelor mașini, ce seceră și rostogolesc la pământ mii de vieți omenești, pentru cari Mântuitorul a suferit moartea pe cruce, arătându-ne cât de mult ne-am îndepărtat noi dela Cel ce trebuia să ne fie simbol și țel al vieții noastre.

Pacea, pe care a revărsat-o Mântuitorul asupra acestei omeniri păcătoase, se apără astăzi cu arme!

Așa preamărim noi astăzi Nașterea Fiului lui Dumnezeu! Așa îl primim noi Nașterea Lui pe pământ! Putem spune că nu suntem primitori nici măcar ca acei păstori cari s'au bucurat mai întâiu de Nașterea Lui și nici calzi ca peștera în care s'a născut. Pacea ce ni s'a revărsat prin Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, a fost iarăși înlocuită cu ura și răzburarea unuia contra celuilalt. Noi suntem pregătiți pentru orice, numai pentru primirea Mântuitorului între noi nu. Și dacă El totuși vine, se vedește încă odată mila cea nemăsurată ce o are față de noi Domnul nostru Iisus Hristos.

Hristos se naște, măști-L...

Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Glas de veselie, alinat de dangătul ciopotelor, ne vestește să ne înnoim haina sufletului nostru, să ne examinăm conștiința și să facem un loșor credinței străbune, în inima trudită și istovită în luptă cu greutățile acestei vieți. Praznicul Nașterii Mântuitorului vine ca să prilejuiască omului muritor să se apropie și să îngruncheze în evlavie unei rugi sfinte, la staulul sufletului său și să se învrednicească după credința și nădejdea ce-i călăuzesc pașii în lume, spre vremuri mai bune și mai plăcute lui Dumnezeu Tatăl.

Să ne ridicăm deci, cu gândul puțin la Acela care a fost trimis ca să ne mântuiască de păcate, luându-le asupra Sa, suferind pentru noi moartea pe Cruce. Astăzi când atâția nu mai meditează la sensul adânc al pașilor Celui ce a pășit acum aproape două mii de ani pentru prima dată în lume între oameni, noi cel puțin cari n'am scos din sufletele noastre încă, aceste scumpe învățături, se cuvine să ne rugăm și pentru toți aceia în lumile cărora nu se mai găsește nici o adiere din mireasma bunelor fapte creștine, propovăduite de Cel ce s'a născut în sărăcăcioasa iesle din Betleem. Să ne rugăm pentru toți și să căutăm să răscolim inimile taturora ce s'au împotmolit în mocirlele atâtor neajunsuri zilnice, uitând că dincolo de lumea gândurilor deșarte, trebuie să se găsească într'un colț măcar, pâ părea unei credințe simple, ce trebuie să ne dea florii nădejzii de mai bine, dragostea de cer, de pământ, de vieță!

Chemarea sfintelor altare răsună până departe peste sbuciumatele suflete, peste vieța încordată de astăzi. Crăciunul ne află și acum în pline frământări, în lupte de răzburare și de eucerire. Și totuși, peste toți și peste toate, se revărsă sfânta cântare: „Pe pământ pace...”

Bolta cerului nu va întârzi să aprindă și de astă dată în semn de slavă și mărire, candelile iubirii în sufletele oamenilor, candelile credinței nețârmurite în Acela care stă la răspântia a două mari crâmpene de istorie omenească, ca în pălpăirea ei vie să se purifice de orice întuneric! Să căutăm să nu ne fie zadarnic acest praznic de bucurie și de înălțare, în care pământul se învrednicește să primească pe cel neîncăput, ci să ne apropiem cu credință, cu dragoste, cu evlavie și nădejde de ieslea sălășluirii Mântuitorului Hristos. Să ne desbrăcăm de păcate, de acea însușire urâtă a vieții noastre trepști și sufletesti, care ne anihilează simțurile și ne disiruge ființa și astfel să primim cu adevărat pe Acel ce stă la răspântia drumurilor, gata să ne aducă pe pământ pacea și bunăvoirea între oameni.

Să fim pătrunși de acelaș nemărginit respect ce trebuie să avem față de acest sărăcăcios staul, care pentru noi constituie cel mai neprețuit simbol al mântuirii noastre, al regăsirii noastre. Să alungăm din sufletul nostru, din casa noastră, din satul nostru, tot ce este ură și desbinare; să ne simțim toți fiii aceleiași Părinte căresc și legați în sfințenia aceleiași credințe și legi spre împlinirea aceluiași mari destine!

Săraci și bogați, pătrundeți ta na acestei întrupări și veți vedea măreția sfântului creștinism, răspândit de Cel ce s'a născut într'o peșteră atât de modestă și în acelaș timp veți putea vedea negativismul total și destructivismul aceluia odios și criminal bolșevism, cel ce voia să înlocuiască dumnezeiasca învățătură cu alta, cel ce amenința și încă mai amenință omenirea.

Voi proletari de pe întinsele stepe ale Rusiei, mobilizați pentru a sluji credința demonică a unor ratați, cari ați scăpat de sub stăpânirea tiranică, pravoslavnicilor de altă dată, bucurați-vă împreună cu noi; voi, cei părăsiți, înălțați-vă și veniți la altarul cel sfânt din sărăcăciosul Betleem și depuneți la picioarele Pruncului stingher și părăsit, aurul sufletului vostru, tămăia credinței voastre și smirna năzuințel voastre de mai bine. Voi toți, nefericiți ai soartei, veniți cu noi toți cei ce luptăm pentru biruința luminii asupra întunereciului, a biruinții binelui asupra răului, ca să prindem sensul acestui praznic, cântând alături de nevinovații copilași, cari aleargă dela casă la casă pe dalba zăpadă: „Hristos se naște, slăviți-L; Hristos din cer, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă. Cântați Domnului tot pământul și vă închinați picioarelor Lui, că sfânt este!”

Pr. Petru Toma
secretar eparhial.

Păstorii dela Bellehem.

*In noapte stau târziu veghind păstorii
La Bellehem, torcând pe lângă focuri
Povestea Regelui acelor locuri
Ce L-au fost scris 'nainte-mergătorii.*

*Curând o stea pe staul vălvătae,
Va străjui profetica minune
Și inger dalb păstorilor va spune
De Pruncul nou născut acolo 'n paie.*

*Și-or alerga cu daruri să se 'nchine
Cerecului Copil și Maicei sfinte
Părtași slăujitei îndurări divine.*

*Păstori din Bellehem, cu-al vostru chip cuminte!
Cum ași dori — și dorul mă frământă,
Să fiu cu voi în noaptea asta sfântă!*

Pr. D. V. Anuțoiu

Problema reîncreștinării.

Biserica ne învață din frageda noastră tinerețe, că Mântuitorul a venit pe pământ, ca prin jertfa proprie să schimbe sufletele oamenilor căzuți în păcat.

Din doctrina aceasta a Bisericii vedem, că la baza creștinismului era o tulburare sufletească a omului.

Creștinismul a limpezit aceea tulburare, curățind sufletele de păcat.

Dar omul, după cum știm, afară de cele religioase a avut și alte preocupări. El n'a stat nici când, precum nu stă nici astăzi, pe loc, ci s'a agitat și se agită mereu, făcând cu timpul descoperiri mari, invențiuni însemnate, care toate la olaltă au revoluționat lumea, au transformat ființa vremelnică a omului.

Transformarea aceasta a fost în mare parte rezultatul științei.

Omul, schimbat în urma multelor cunoștințe, deveni încrezut în puterile sale și în loc să fi stabilit o bună înțelegere între știință și credință, se purtă în așa fel, încât știința deveni o rivală a credinței.

În consecința acestei rivalități se răspândiră în omenire idei materialiste, idei anticreștine, care duseră la socialismul marxist, creiând o seamă de curente primejdioase pentru coeziunea socială.

Organizațiile curentelor acestora nu credeau în existența sufletului nemuritor, căutând pe orice cale să distrugă legăturile spirituale ale omului cu Dumnezeu.

Ființa lor se cristaliză în jurul doctrinei ateismului, care doctrină influență nu numai pe cei de altă lege, ci în ultima analiză și pe creștinii cei slabi de înger. Și dacă aceștia din urmă nu s'au lăpădat formal de creștinism, una e cert, că s'au îndepărtat de linia de conduită a creștinilor celor adevărați.

Omul, încântat de realizările uriașe ale perioadei noastre de timp, s'a îndreptat tot mai mult spre valorile științei, neluând în seamă valorile morale, fără de care credea, în închipuirea sa bolnăvicioasă, că se poate feri.

Știința, după ce cu timpul fu covârșită de o tehnică excesivă, i-se urcă omului la cap, voind el, asemenea lui Dumnezeu, să construiască lumea după mintea sa limitată.

Astfel am ajuns, unde nu trebuia să ajungem, am ajuns ca materia să se ridice dea-

supra spiritului, am ajuns ca tehnica să devină scop în sine și nu mijloc de înălțare a vieții.

Răvna neastâmpărată de-a produce potrivit vremii de astăzi, adecă așa numitul modernism, a tulburat din nou sufletele oamenilor, întocmai cum mai fuseseră tulburate înainte de venirea Mântuitorului pe pământ.

Fiind însă moda o obsesie colectivă, tipul creștinului modern amenință să se răspândească tot mai mult, punând cu timpul stăpânire desăvârșită asupra sufletului creștin.

El ține sus și tare, că e creștin, de vreme ce poate dovedi aceasta oricând și oriunde cu extrasul său de botez.

De formă da, a rămas, și e creștin, în fond însă și-a pierdut această calitate, pentru că simțimentele și faptele sale sunt lipsite de ceea ce izvorește din legătura omului cu Dumnezeu.

Omul fără Dumnezeu e iubitor de asupriri. Ca atare crede numai în puterea banului. De aceea, în fața lui „omnia venalia“, toate's de vânzare. Fiindu-i inima roasă de dinții ascați ai egoismului, un asemenea om e preocupat numai și numai de interesele sale, fără să țină cont de cuvintele sf. apostol Pavel din epistola sa I către Corinteni, că „Nimeni să nu caute numai la ale sale, ci fiecare să caute și de ale altuia“.

Cei fără Dumnezeu, cari cred că pot prospera în lumea păcatelor, au deslănțuit criza morală de astăzi, în mrejele căreia se sbate omenirea ajunsă la o răscruce de drumuri.

Dacă creștinii vizați vor persevera în atitudinea lor sufletească de până acum, mergând neîncetat pe calea rătăcirii, e mai mult ca sigur că se vor împotmoli în smoala infernului.

De aceea, dacă vreau să se salveze, trebuie cu toată puterea ce le stă la dispoziție să se smulgă în ora a douăsprezecea din vârtejul păcatului, întorcându-se iarăși la Dumnezeu, de care, în trufia lor, se lăpădaseră.

Noua tulburare sufletească, care după cum constatarăm mai sus amenință să pună stăpânire generală pe sufletul creștin, numai așa o să dispară, dacă creștinii de paradă se vor adapta unei spiritualități noi, bazate pe principiile morale, culese din învățăturile Mântuitorului.

Cu alte cuvinte, ei vor trebui să devină iarăși creștini în înțelesul cel adevărat al cuvântului, va să zică vor trebui să se reîncreștineze.

Fiind problema reîncreștinării de o importanță primordială pentru viitorul omenirii, această problemă să ne preocupe gândurile în preajma și în cursul sf. Sărbători ale Nașterii Domnului, pentru că întemeind Domnul nostru Iisus Hristos creștinismul, ni-a arătat calea mântuitoare, care duce la împărăția lui Dumnezeu, fără de care nu este fericire pe pământ.

Aurel Moacă

Lumina lumii.

„Eu lumină am venit în lume, ca oricine crede în mine să nu rămână în întunec” [Ioan, 12, 46].

Principiul care a prezidat începutul veacurilor a fost lumina. Cel dintâi cuvânt ce a răsunat în lumea încă haotică a fost cuvântul lumină: „Să fie lumină” — a grăit Atotputernicul, îmbrăcat în lumina cea nepropiată. Odată cu razele soarelui, creat spre a fi principiu de viață al lumii văzute, El, Lumina¹ a lăsat să cadă stropi de lumină în ființa creaturii Sale supreme, în Om. Ceea ce reprezintă soarele pentru întreg sistemul planetar, reprezintă Dumnezeu pentru toate generațiile de oameni născuți din Adam. Până și ultima stea gravitează spre soare, ca spre principiu său de viață. Precum foarte bine observă Plutarh, și reprezentanții celui mai sălbatec trib din întinsul pustiu al Asiei și Africei, au într-o oarecare măsură, conștiința originii lor divine, fapt care-i determină să săvârșească acte de cult, de închinăciune, să dureze temple, și deși nu au lege „din fire fac ale legii”, deoarece ei „își sunt singuri lege”, „care arată fapta legii scrisă în inimile lor”.²

Lumina, care este în ei și'n noi toți,³ proiectează raze luminoase asupra „omului din lăuntru”,⁴ ca și ochiul asupra trupului: „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine, este întunec, dar întunecul [vieții] cu cât mai mult”⁵. Aplicând și lumii spiritelor principiu care garantează buna funcționare a mecanismului planetar, ne vom convinge că avem și trăim în lumină atâta vreme cât menținem, cu izvorul luminii, măcar același raport, ce există între soare și miliardele de stele, ori între miile de becuri și uzina electrică a unui oraș oarecare: „Tu, Doamne, aprinzi făclia mea, Dumnezeul meu, tu luminează întunecul meu!”⁶ — exclama împăratul David. Iar Mântuitorul a avertizat lumea grăind: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați cât aveți Lumina, ca să nu vă cuprindă întunecul, și cine umblă în întunec, nu știe unde merge. Cât aveți Lumina credeți în Lumină, ca fiii ai Luminii să fiți”.⁷

În aceste locuri biblice ni se zugrăvește de tot plastic celalalt principiu, care stă la antipodul luminii și reprezintă negația ei: *întunecul*. De mii de ani stau față în față două imperii: imperiul Luminii și imperiul întunecului. Imperiul lui Dumnezeu și imperiul Satanei. Binele și răul, Ormuzd și Ahriman, Dumnezeu și Demiurg sau Satana, cari de mii de ani se înfruntă unul pe altul, ducând război aprig, de extermare reciprocă. Fără să ne pretăm la elucubrațiile fanteziste ale gnosticilor de toate nuanțele, și ignorând fantasmagoriile maniheiste și alte sisteme de cugetare dualiste, constatăm, împreună cu sf. apostol Pavel, prezența și intensitatea acestei lupte, ce se dă între cele două principii, în afară de noi, dar mai ales în noi, în corpul și mintea noastră: „Căci nu săvârșesc ceea ce voiesc, ci ceea ce urăsc, aceea fac... Dar acum nu eu fac aceasta, ci păcatul care locuiește în mine... căci a voi se află în mine, dar a face binele nu aflu. Căci nu fac binele pe care-l voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc. Găsesc deci în mine, care voiesc să fac binele, legea că răul este legat de mine. Căci după omul cel dinăuntru, mă bucur de legea lui Dumnezeu. Dar văd altă lege în mădularele mele, luptându-se împotriva legii minții mele, și dându-mă rob legii păcatului, care lege este în mădularele mele”.⁸ „Deci, dar, eu însumi slujesc cu mintea mea legii lui Dumnezeu, iar cu trupul legii păcatului”.⁹

Legea minții stă împotriva legii trupului, și invers. Două legi și două principii stau față în față ca doi vrăjmași neîmpăcați, înfruntându-se reciproc. Pentru a încheia armistițiul între acești doi beligeranți, și deci pentru a ne „îzbăvi de trupul morții acesteia”,¹⁰ „la plinirea vremii”,¹¹ Fiul lui Dumnezeu, luând chip de rob, s'a făcut într-un totu asemenea nouă,¹² afară de păcat.

După mii de ani de orbecăire în întunec, a răsărit, la orizontul nădejzilor omeniești, Soarele dreptății, care cu razele sale divine a despicat întunecul ce învăluisese sufletul și năzuințele omenirii: „Poporul ce ședea în întunec a văzut lumină mare și celor ce ședea în laturea și în umbra morții lumină le-a răsărit”.¹³

Prin anul 749 dela zidirea Romei [ab U. C.], într-o peșteră întunecoasă, rece și murdară — imagine plastică a lumii vechi — dela marginea Vitileemului, se pun temelile unei lumi noi. După periodice și profetice străfulgerări de lumină, pogoară pe pământ însași Lumina. Călăuziți de razele unei stele strălucitoare, înțelepții lumii vechi aleargă la izvorul luminii, al științei și al înțelepciunii. Luminile sibilnice, pro-meteice, rig-vediste, sintoiste, taoiste, brahmaniste, ca și luminile de pe culmile Olimpului, cu toată puzderia de zeități, începând cu Saturn, Jupiter, Neptun, Pluton, Venus și până la Zamolxis al Daco-Geților, Wothan al Germanilor sau Perun al Rușilor — n'au putut risipi întunecul necredinței și al superstițiilor din lume.

(Urmează)

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

1. Ioan, XII, 35—36; I Ioan, I, 5.

2. Romani, II, 14—15.

3. Matei, VI, 23.

4. II Cor., IV, 16.

5. Matei, VI, 23.

6. Psalm XVII, 30.

7. Ioan, XII, 35—36.

8. Romani, VII, 15-23.

9. *Ibid.*, 25.

10. *Ibid.*, 24.

11. Efeseni, I, 10.

12. Filipeni, II, 6.

13. Matei, IV, 16.

Pe pământul Transnistriei.

VII

Spre sfârșitul liturghiei, la cele două uși de intrare în sală, se produce agitație.

Intră mamele cu pruncii de mână sau în brațe, pe care-i aduc la botez. Un bătrân înalt, spătos, cu barba albă, le deschide drum prin mulțime. E episcopul bisericii. Un om care a suferit mult sub bolșevici.

Agitația se oprește din nou, căci Prea Sfințitul se întoarce către mulțime și-și începe înălțătoarea predică.

„Iubiții mei creștini și frați moldoveni!” începe Prea Sfințitul. Dar, îndată, vocea îi vibrează, tremură de emoție și ochii i-se umezesc.

E primul cuvânt pe care-l adresează Arhiepiscopul nostru, fraților din Transnistria.

„Fraților!...” E un cuvânt cutremurător pe acest pământ. Un fior trece și prin sufletele noastre, cari ascultăm.

Prea Sfințitul vorbește despre suferințele lor, despre răbdarea și dârzenia lor în apărarea credinței. Poartă gândul ascultătorilor cari simt că se lasă în grija unui cărmăciu bun, spre conducătorii noștri și spre eroii care i-au desrobii cu prețul vieții lor. Li îndeamnă să îngrijească cu pietate mormintele eroilor, presărate pe marginea șoselelor. Dar, întoarce vorba-i frumoasă, Prea Sfințitul, „copiii voștri trăesc nebotezați, familiile voastre fără binecuvântarea Bisericii... Și voi, nu puteți trăi fără Hristos...”

Suspinele, care se întetiseră în timpul predicii, izbucnesc acum tumultuos, la ultima frază... Dar sămănătorul continuă și ogorul sufletesc, devine tot mai prielnic. Sămânță bună, la bună vreme!

Cuvântul arhieresc răscolește adâncurile, primenește pământul, pentru sămânță nouă și roditoare: cuvântul dreptei credințe...

Ultimele cuvinte parenetice ale Prea Sfințitului, sunt absorbite de mulțimea însetată, care se închină, se închină mereu, pentru a pecetlui parcă, poruncile morale pe care le primesc...

D-l Col. Constantin Popescu-Corbul, într-o patetică alocuțiune, mulțumește Prea Sfinției Sale pentru cuvintele de îmbărbătare și învățăturile pe care le-a dat acestui popor.

Biserica noastră, accentuiază D-sa, pășește pe urmele ostașilor desrobitori, ca să refacă ceea ce au stricat hoardele bolșevice și să consolideze opera de cucerire a armatelor

noastre. Gândul nostru însoțește acum, pe bravii luptători cari se avântă în marș biruitor, prin ploaia gloanțelor dușmane, spre... Volga. Slujitorii Bisericii lui Hristos conduc, cu crucea'n frunte, acest războiu sfânt și în spatele lui, vin alți slujitori ai sfântului așezământ. Biserica e pretutindeni. Dumnezeu e cu noi și cu dreptatea noastră...

Lăsați pruncii să vină la Mine...

Se apropie mamele, ținându-și pruncii în brațe sau de mână, pentru a-i încreștina.

Sunt copiii între o lună și 8 ani, nebotezați, cari aveau să încerce trista experiență a necredinței.

Ei nu știu ce trebuie să facă.

Unii plâng și se zbat în brațele mamelor. Cei mai mari privesc cu nedumerire...

Cine a încercat să-i apropie, pe acești prunci nevinovați, și să-i facă prieteni dragi ai lui Hristos? Cine a încercat să le talmăcească, pe măsura înțelegerii lor, dragostea lui Iisus pentru ei?

„Lăsați pruncii să vină la Mine...”

Cât de cutremurător este, aici, glasul Domnului!

Dar, mamele acestea tinere, nu-și pot face nici un reproș. Cum, și la cine să-și fi botezat pruncii, în acești din urmă ani, sub stăpânirea lui Antihrist?

Preoți se găseau atât de puțini și riscurile căutării unui preot erau atât de mari.

(Urmează)

Pr. Marcu Bănescu

Conferința pastorală și catihetică

a preoților din tractul Caransebeșului.

Abia instalat în scaunul vlădicesc al Caransebeșului, P. S. S. Episcopul *Veniamin Nistor* a început să se pogoare în toate tainețele și compartimentele sufletesti ale preoției, continuând cu o asiduă stricteță îndeletnicirile din eparhie și inițiind cu o vădită competență toate remediile salutare menite să întregască golurile lăsate de vitregia vremurilor ce le trăim, în Biserica străbună.

Întors astfel din misionada întreprinsă de sf. Mitropolie ardeleană printre Românii basarabeni și transnistrieni, printre alte măsuri pastorale și administrative, P. S. S. episcopul *Veniamin* a cerut preoției eparhiale să se concentreze pe protopopiate pentru desbaterea problemelor pastorale și catihetice.

Așa, Marți 9 Decembrie 1941, au fost convocați toți preoții din protopiatul central, pentru discutarea acestor probleme.

Răspunzând chemării, preoții s'au adunat la ora 8 în biserica sf. Gheorghe unde P. On. Pr. *Isaia Suru* administratorul protopresbiteral însoțit de Pr. *Gh.*

Popovici din Mărul și Ilie Sârbu din Rusca, au oficiat slujba „Chemării Duhului Sfânt” răspunsurile fiind date în cor de preoții participanți.

Îndată după aceasta preoții s'au îndreptat spre Academia de Teologie, unde în sala de festivități s'au continuat desbaterile. P. On. Pr. Isaia Suru, ocupând locul prezidial al ședinței desemnează, cu asentimentul întregii asistențe, ca secretar pe Pr. Ioan Racoveanu din Ferdinand, care dă citire apelului nominal. Se delegă apoi de către președinte preoții: Eftimie Jianu din Iaz, Ilie Sârbu din Rusca și Iova Firca din Caransebeș spre a invita pe P. On. Prot. Ionom Stavrofor Romul G. Ancușa consilierul eparhial bisericesc pentru a participa la ședință.

Răspunzând chemării asistenței P. On. Prot. Romul G. Ancușa a sosit îndată iar P. On. Pr. Isaia Suru făcându-se interpretul întregii asistențe, aduce cele mai calde mulțumiri și exprimă cele mai ațese sentimente de recunoștință întâiului sftenic al P. S. Episcop Veniamin care vine în numele P. S. Sale să asiste la lucrările conferinței tractuale.

P. On. Prot. Ic. St. Romul G. Ancușa răspunde acestei entuziaste manifestări prin evocarea unor vremi de mult apuse când ca tânăr preot participa cu toată râvna și cu tot elanul la conferințele preoțești, cele mai fericite ocazii pentru întărirea sufletească a păstorului de suflete. În continuare, P. On. D-Sa arată că P. S. Sa Părintele Episcop Veniamin situându-se în fruntea unei echipe misionare, din îndemnul și inițiativa I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae Balan, ne-a dat cel mai sublim exemplu de pastorație înscrind pagini de lumină în istoria Bisericii noastre strămoșești. Din aceste fapte mari să ne inspirăm cu toții și trecând cu seninătate în suflet peste orice scârbe să nu ne lăsăm luați de curentele vieții ci să înfruntăm cu fermitate totul, după însuși îndemnul Mântuitorului care zice „...îndrăzniți Eu am biruit lumea”.

Păr. I. Racoveanu, dă citire actului de bitecuvântare al Venerabilului Consiliu Eparhial pentru conferința preoțească.

Păr. Președinte declară ședința deschisă.

I.

1. Păr. Traian Dobromirescu expune lucrarea: „Pastorația în lumina evenimentelor de azi”.

Incepând prin a arăta pregătirea preotului pentru misiunea sa pastorală, conferențiarul cheamă preoțimea la îndeplinirea conștiință a rolului său sublim „cu și fără vreme” îndeplinind lucrul evangheliei cu zel și cu râvnă pe tot întinsul gamei sociale și evadând din carapacea științei pure, păstorul de suflete să se po-goare în toate compartimentele vieții omenești, stăruiind în administrarea sf. taine și în întărirea virtuților creștinești la bătrâni și la tineri, la femei și la copii, neîntrelăsând nimic necercetat mai ales în aceste vremuri de războiu.

La discutarea problemelor și mijloacelor de pastorație, iau cuvântul preoții: V. Paica, I. Racoveanu, I. Sârbu, I. Drăghina, D. V. Anușoiu și Gh. Popovici.

P. On. Prot. Romul G. Ancușa fiind solicitat de asistență să-și spună punctul de vedere, arată că lucrarea a fost bună ca bază de discuție. Cât privește mijloacele de pastorație, P. On. Dsa arată că răul zace în fiecare popor. Pentru înlăturarea acestuia va trebui să ne coborâm și noi la cei de jos, cei umili

și cu vorbe bune, cu tact și cu dragoste adevărată să-i apropiem prin acte de caritate și asistență socială.

Spovedaniile să nu se mai facă în comun ci individual căutând să cunoaștem pe fiecare în toată structura lui și astfel cunoscându-l să-l tratăm și să-l îndreptăm din toate punctele de vedere.

P. On. Pr. Isaia Suru președintele desbaterilor luând cuvântul încheie discuțiile asupra lucrării Pr. Tr. Dobromirescu.

2. Păr. Dr. Traian Coșeriu-Teregova citește lucrarea „Misionarismul Episcopatului Ardelean și Basarabia și Transnistria”.

3. Păr. Ilie Sârbu-Rusca, citește recenzia asupra lucrării d-lui prof. Dr. I. Belu: „Maica Domnului în lumina imnelor liturgice”.

4. De încheiere, P. On. Pr. Isaia Suru, președintele conferinței, făcând comunicări, aduce la cunoștința preoților ordinele Ven. Cons. Eparhial No. 5896 B. ex 1941 și 6720 B. ex 1941, referitoare la venitele stolare și la ajutorul de iarnă.

II.

1. În satisfacerea cerințelor conferinței catihetice, fiind delegat Păr. V. Paica, și-a ținut lecțiunea practică la clasa III-a de fete, tratând despre: „Răbdarea în credință a dreptului Iov”.

Critica lecțiunii practice a susținut-o foarte documentat Păr. Iova Firca.

2. Păr. Ion Racoveanu citește lucrarea sa „Misiunea catihetică a preotului”.

Citirea acestei conferințe a angajat în discuții pe preoții: V. Paica, I. Mihuța, Tr. Dobromirescu, Gh. Popovici, I. Sârbu și S. Șandru.

3. Păr. Iova Firca dă citire memoriului I. P. S. Sale Mitropolitului Dr. Nicolae Balan al Ardealului, adresat d-lui Mareșal Ion Antonescu, în care se cere trecerea averilor fostelor școli confessionale pe seama Bisericii precum și reconfesionalizarea școlilor primare cu asigurarea bugetară a Statului.

La urmă se citește și o moțiune adresată tot în acest sens Președinției Consiliului de Miniștri pe care asistența însușindu-și-o, o primește cu urale ca și textul memoriului.

I. R. Nera

Ș T I R I

Sărbători fericite

dorim tuturor prietenilor, cetitorilor și colaboratorilor foii noastre.

Pentru „Ajutorul de iarnă”. P. S. Sa Episcopul nostru Veniamin a dăruit la „Ajutorul de iarnă” 3000 Lei drept răscumpărare a felicitărilor de sărbători și Anul-Nou.

Gestul P. S. Sale ar trebui urmat de cât mai mulți, pentru a se putea ajuta atâția nevoiași, ca să simtă și ei bucuria creștină a Nașterii Domnului.

Tot pentru „Ajutorul de iarnă”. Domnii Romulus Boldea, președintele Comunității de Avere și Ing. Ștefan Bornuz, directorul Comunității de Avere, în

dorința de a reînvia vechiul obicei ar Românilor din Banat și Ardeal, ca felicitările reciproce de sărbători și de Anul-Nou să fie răscumpărate pentru un scop de binefacere, au donat fiecare câte 3000 Lei pentru „Ajutorul de iarnă”, la orașul Caransebeș.

Ar fi nimerit, ca în aceste vremuri grele, când sunt atâtea lipsuri de acoperit, acest frumos obicei să reînvie.

Nădejdi de mai bine. Intreaga Biserică ortodoxă română leagă nădejdi de mai bine de nouii demnitari: I. Petrovici ministru și A. Popa secretar general la Ministerul Cultelor. Pe noul titular al Culturii Naționale și Cultelor, d-l Ion Petrovici, îl cunoaștem ca pe un bărbat superior, filosof subtil, cu multă înțelegere și dragoste pentru Biserica noastră. Deasemenea d-l Aurel Popa, care este membru în Adunarea eparhială a Arhiepiscopiei Sibiului, e chezașia unei dorite îmbunătățiri a situației Bisericii, a salariaților și a instituțiilor ei în Stat.

Inaltă apreciere. Domnul Mareșal Ion Antonescu primind un exemplar de onoare din cartea d-lui Dr. Antoniu Marchescu intitulată „Grănicerii Bănățeni și Comunitatea de Avere”, a trimis, la adresa d-lui președinte Romulus Boldea, al Comunității de avere, următoarea prea măgulitoare apreciere:

Domnule Președinte,

Am primit lucrarea ce mi-ați trimis despre „Grănicerii bănățeni și Comunitatea de Avere”, scrisă de d-l Dr. A. Marchescu, contribuție conștiincioasă la o mai bună cunoaștere a Românilor din Banat, cari au apărut cu vicleșie și cu îndârjire în cursul secolelor hotarul dela Sud-Vest al românismului. Vă mulțumesc călduros pentru atențiunea D-Voastră de a-mi fi trimis acest valoros studiu.

Primiți asigurarea întregii mele considerațiuni.

ANTONESCU

Mareșal al României

și

Conducătorul Statului

Aprecieri. Păr. profesor Dr. Gh. Cotoșman, care a scos de curând lucrarea intitulată „Episcopia Caransebeșului până în pragul sec. al XIX-lea”, a primit elogiase aprecieri din partea I. P. S. Sale arhiepiscop și mitropolit Dr. Nicolae Bălan; a d-lui prof. univ. Silviu Dragomir, ca și din partea Astrei, secția istorică, unde a fost ales membru corespondent. Ne bucurăm de aprecierea, binemeritată de valorosul nostru profesor și colaborator.

Haine calde pentru iarnă pe seama ostailor de pe front au donat credincioșii din următoarele parohii: Bătești, Bogoltin, Bucosnița, Bănia, Ciciova, Crâjma, Ciclova-montană, Coșava, Dognecea, Ferdinand, Forotic, Gavojdia, Glimboca, Jupani, Jitini, Mărul, Plugova, Remetea-Pogănici, Rudăria, Rusca-montană, Susani, Surducul-mic, Teregova, Visag și Zervești. Desigur, în fruntea acțiunii au fost preoții, ca păr. I. Jucos din Zervești, T. Gherga din Coșava și păr. I. Popoviciu din Armadia, cari înșiși au donat, premergând cu exemplu. Subliniem deasemenea dania bunului credincios Dionisie Feneș din Făget, care a donat trei pieptare în valoare de 3600 Lei.

Din parohii s'au trimis în total: 152 per. cio-rapi, 38 per. mânuși, 6 svetere, 13 fulare, 32 căciuli,

13 per. mânecute, 25 ștergare, 16 batiste, 2 cearce-furi, 2 cămăși de flanelă, 2 șervete și 4 cojoace. Aici nu intră parohiile Bănia și Plugova ca și celelalte din prot. Mehadiiei cari au trimis ulterior hainele. O bună parte din parohii au trimis ofranda lor direct sau prin organele administrative.

Pentru frații noștri din Transnistria s'au trimis I. P. C. S. Arhim. I. Scriban circa 500 volume cărți și broșuri, anume 120 din partea P. S. S. Păr. Episcop Veniamin, iar celelalte din partea Consiliului nostru eparhial.

Cucericii preoți vor purta la sărbătoarea Anului-Nou un tas separat tot cu destinația de a le veni în ajutor fraților noștri din Transnistria.

Darea de seamă despre conferința preotească a prot. Logojului, din lipsă de spațiu va apare în numărul nostru viitor.

La Librăria Diecezană din Caransebeș

se află de vânzare:

Smirnă 440 lei kgr.
Tămâie 340 lei kgr.

Aducem la cunoștința preacucernicilor protopopi și cuercnicilor preoți, că
a apărut

**Calendarul
Românului**

pe anul
1942

Bogat în sfaturi și învățături creștinești. :-: Descrierea festivităților de instalare a P. S. Sale Episcopului nostru Veniamin. :-: Articole despre viața și suferințele îndurate de frații noștri din Basarabia și Transnistria sub regimul bolșevic. :-: Rețete contra bolilor. :-: Știri interesante. :-: Consenuarea târgurilor din Banat și Ardeal.

Prețul:

Lei 35

Tipărit în Tipografia Diecezană, Caransebeș.